

delighed til Formaal. Jeg har selv gjort opmærksom paa i mit tidligere Foredrag, at de særegne Vilkaar, under hvilke Billedhuggeren arbejder, hvorefter han staaer i lige Linie med Forfatterne og adskiller sig fra andre Kunstnere, ikke ere tilbørligt iagttagne i Fbdng. af 23de Septb. 1836. Og jeg for min Deel anseer det for ønskeligt, at et saadant Forslag til Lov maa komme frem; men et saadant Lovforslag foreligger nu ikke, og Museets Bestyrelse kunde mindst ansee sig competent til at indkomme med et saadant Forslag. Men jeg seer ikke, hvorledes heri skulde kunne findes Grund til at erklære sig mod det nærværende Lovforslag, naar det erkjendes, at Forslaget gaaer ud fra et rigtigt Princip, og gaaer ud paa Anvendelsen af dette Princip — paa en Samling af Kunstværker, til hvilke den danske Nation staaer i et ganske særegent Forhold. At et saadant Forhold finder Sted, synes imidlertid at være benægtet af en æret Taler, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 1ste District (Wilkens). Han yttrede, at dersom Thorvaldsens Arvinger — det være sig Livsarvinger eller Museet — befandt sig „under trykkende pecuniaire Forhold“, saa vilde han finde Grund til at understøtte Forslaget. Men der er dog visse andre Forhold og andre Hensyn, som i det mindste have samme Krav til at blive anerkjendte af Thinget som de pecuniaire. Det er her den danske Nation, som af Thorvaldsen selv er indsat til Arving af hans Kunstværker, og herved har den danske Nation overtaget en særegen Forpligtelse med Hensyn til disse Kunstværker. Den samme ærede Rigsdagsmand har vel endvidere ytret, at, hvad Kunstnerens Eftermæle angaaer, da staaer dette „aldeles udenfor vort Raaderum“, at vi hverken formaaede at tage Noget derfra eller lægge Noget dertil. Men vi formaae vissefelig begge Dele. Vi formaae at tage Noget fra dette Eftermæle, vi formaae det, dersom vi nemlig lade Afstøbninger af Thorvaldsens Arbejder, der anmeldte sig ligefrem som Aftryk af disse — thi her er, vel at mærke, slet ikke Tale om andre Efterligninger, om frie Efterbildninger i anden Størrelse, der ogsaa ere Kunstværker i underordnet Henseende — dersom vi lade saadanne Afstøbninger komme ud i Verden i halv forfuset Form, og blive

udbredte selv til saadanne Egne, hvor der ikke havest Leilighed til at sammenlignede disse Afstøbninger med Originalerne. Og ligesaa kunne vi lægge til Thorvaldsens Eftermæle, naar vi drage Omsorg for, at hans Arbejder gaae ud herfra i den rene og troest mulige Form.

Dette er, hvad jeg har at erindre ved Forslaget i dets Almindelighed. Hvad angaaer det stillede Endringsforslag, skal jeg endnu kun tillade mig en Bemærkning. I Forbigaaende vil jeg blot erindre dette, at, dersom dette Forslag gik igjennem, vilde man aabenbart hindre, hvad der vistnok maad ligge Nationen og Rigsdagen paa Hjertet at fremme; man vilde hindre Udbredelsen af Thorvaldsens Kunstværker. Thi det er øiensynligt, at Museet maatte finde stor Betænkelighed ved at indlade sig paa mere befoftelige Foretagender i den omhandlede Henseende, paa at tage Afstøbninger af de større Arbejder, som paaføre betydelige Udgifter, der først kunne ventes dækkede i en Række Aar, naar om et Par Aar den Tid vilde indtræffe, da enhver Gipsfer vilde kunne bemægtige sig Afstøbninger, med Ret til at tage Form derover, og saaledes kunne undersælge Museet ved mindre gode Arbejder. Min Hovedbetragtning er imidlertid denne, at jeg ikke fatter den Tankegang, som ligger til Grund for det stillede Forslag. Dersom man vil sige, at der vel ikke her er Tale om Monopol, men dog Tale om Noget, der har en vis Lighed med Monopoler, forsaavidt som Taler er om en Eneret for Museet, og dersom man i denne Lighed, hvor haltende den end er, troer at finde tilstrækkelig Grund til at modsætte sig Lovforslaget, da maa man ligefrem erklære sig imod det. Dersom man derimod indrømmer, at Forslaget netop gaaer ud paa en Beskyttelse af kunstnerisk Eiendomsret, og at det støtter sig til en særegen national Interesse, da forekommer det mig, at der kun var eet Endringsforslag, der passende kunde stilles, det nemlig, at Bestemmelsen af de 10 Aar skulde falde bort. Der vilde heri efter min Formening ligge en smuk Betydning; det vilde derved vises, at Nationen uden nogen Tids-Indskrænkning erkjendte sin Forpligtelse af at bære den størst mulige Omsorg for Udførelsen af Thorvaldsens Arbejder. Derimod at andrage